

Læserbrev til Retfærd i anledning af Thorkild Høyer's indlæg i hæfte nr. 1.

I anledning af Thorkild Høyer's (T.H.'s) indlæg om det socialdemokratiske forslag til ændringer i den danske retsplejelov, finder jeg det nødvendigt at komme med nogle kritiske kommentarer.

T.H. begrundet bl.a. den foreslåede ændring med forskellige usande påstande om Sovjetunionen. F.eks. påstår T.H., at Sovjetunionen opruster enormt. Dette er helt forkert og ikke mindre end en skandale, at dette bliver bragt i et marxistisk tidsskrift. Det er jo grotesk, at en »socialist« udspreder den samme forkerte påstand om et socialistisk land som militaristerne i Nato og den borgerlige presse. Forholdet er jo det, at denne løgn bliver brugt af de borgerlige partier som argument for øget dansk oprustning – til skade for befolkningen og freden og til glæde for militærindustrien. Regningen bliver som altid sendt til arbejderklassen. Lad mig sætte tingene lidt på plads.

Siden 1971 har Sovjetunionen gang på gang nedskåret sine militærbudgetter. Først fra 17,9 milliarder rubler til 17,7 milliarder, derpå til 17,4 og endelig her for nogle måneder siden reducerede den øverste sovjet militærbudgettet for 1977 til 17,2 milliarder rubler. For øvrigt har de andre Warszawapagtlande også reduceret deres militæruddgifter. Som sammenligning kan nævnes at USA i 1977 har forhøjet sit forsvarsbudget til 112,3 milliarder dollars. Hvordan T.H. kan få disse tal i overensstemmelse med sin påstand om, at det amerikanske og det sovjetiske forsvarsbudget er nogenlunde lige store er mig en gåde. Endvidere har Sovjetunionen adskillige gange taget initiativer til afspænding og nedrustning i internationale organer, f.eks. troppereduktionsforhandlingerne i Wien om mindskelse af styrkemålene i Centraleuropa og senest initiativet for at få skabt en konference i FN-regi om ikke anvendelse af vold i internationale forhold.

Som de socialistiske lande og ikke mindst Sovjetunionen gang på gang har sagt, er modsætningerne ikke mellem folkene i øst og vest, men mellem folkene på den ene side og militærindustrien i de kapitalistiske lande på den anden side. I Sovjetunionen og de andre socialistiske lande er produktionen af militærmateriel en udgift for hele befolkningen, fordi produktionsmidlerne er samfundsejede, hvilket giver sig udslag i, at den grundlæggende antagonistiske modsigelse mellem arbejdsgivere og arbejdstagere i Sovjetunionen ikke længere består.

Monopolkapitalen i militærindustrien i Vesteuropa og USA er derimod interesseret i oprustning, fordi profitten i militærindustrien er væsentlig højere end i anden produktion. Det er værd at holde sig for øje, at det er den samme monopolkapital, der leverer militært udstyr til »Bundeswehr« i dag, som financerede Hitlers magtovertagelse.

T.H. fremkommer med andre usande påstande i sin artikel, som jeg desværre af pladshensyn i tidsskriftet ikke kan imødegå her.

Når T.H. således giver Sovjetunionen en del af skylden for begrænsningerne af de demokratiske rettigheder i Danmark, kan jeg kun fortolke det derhen, at han sikkert ufrivilligt er gået reaktionens ærinde ved at viderebringe løgnene og fordrejelserne om det største socialistiske land. T.H. er efter min mening med til at pacificere den danske arbejderklasse ved at bringe skrøner til torvs om Sovjetunionen. Forholdet er jo det, at antikommunisme og antisovjetisme er et af borgerskabets bedste våben mod arbejderklassen.

I introduktionen til tidsskriftet står der, at formålet med det, er at få udarbejdet en marxistisk retsvidenskab, der kan indgå i arbejderklassens kamp mod kapitalismen og for socialisme. En af forudsætningerne for at nå dette mål er i hvert fald, at bringe rigtige oplysninger om de socialistiske lande. Det har T.H. med sin artikel ikke medvirket til.

*Stud. jur. Frank Johannesen
Flensborggade 57, 3. th.
1669 Kbh. V.*